

Jeffrey
Archer

De
tegenstander

Vertaling Joost van der Meer & William Oostendorp

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Jeffrey Archer
Oorspronkelijke titel: *An Eye for an Eye*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland
Vertaling: Joost van der Meer & William Oostendorp
Omslagontwerp: HarperCollins UK
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Collaboration JS / Trevillion Images (rennende man en trap); © Richard Nixon / Arcangel Images (achtergrond)
Foto auteur: © Broosk Saib
Zetwerk: Mat-Zet B.V.

ISBN 978 94 027 2049 5
ISBN 978 94 027 7652 2 (e-book)
NUR 330
Eerste druk februari 2026

Foto pagina 319 van David Hartley de Jongere.
Credit: Granger Historical Picture Archive / Alamy Stock Photo

Originele uitgave verschenen bij HarperCollinsPublishers 2024.

Jeffrey Archer asserts the moral right to be identified as the author of this work.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Simon Winchcombe Henry Howard Hartley zag de premier die ochtend voor het eerst, en zijn vader die avond voor het laatst.

Dat gebeurde als volgt:

De afgelopen tweehonderd jaar waren leden van de familie Hartley óf als priester ingewijd en als bisschop gestorven, óf ze hadden het House of Commons, het Britse Lagerhuis, betreden voordat ze als minister tot het kabinet toetraden.

Simons vader, de *Right Honourable* John Hartley – lid van de Geheimraad van Hare Majesteit de Koningin, ridder-commandeur in de Orde van het Britse Rijk, drager van het Militaire Kruis – vormde hierop geen uitzondering en eindigde een indrukwekkende loopbaan als minister van Binnenlandse Zaken voordat hij werd benoemd tot lid van het Hogerhuis als Lord Hartley van Bucklebury. Zijn vrouw Sybil was allereerst een huisvrouw en een moeder, die zich incidenteel bezighield met liefdadigheidswerk, wat niet meer was dan verwacht werd van een echtgenote van een Hartley. Dus toen Sybil beviel van een zoon, Simon – al het Hartley-kroost werd vernoemd naar een apostel –, gingen ze er allebei van uit dat hij de familietraditie zou volgen en bisschop of minister zou worden. Had hij dat gedaan, dan zou dit verhaal nooit geschreven zijn.

Hun enige kind, Simon Hartley, liet al vanaf jonge leeftijd zien dat hij geen interesse had in de familietraditie toen hij op elfjarige leeftijd een beurs ontving voor de North London Grammar School, ondanks het feit dat hem een plaats was aangeboden op Harrow, de alma mater van de familie. En na school ging hij naar King's College London om rechten te

studeren in plaats van naar King's College Cambridge voor een studie theologie of politicologie.

Toen Simon drie jaar later afstudeerde, brak hij met een andere Hartley-trend door het eerste lid van de familie te worden dat een eerstegraads eredoctoraat behaalde in plaats van het gebruikelijke tweede- of incidenteel zelfs derdegraads. En alsof dat nog niet genoeg was, verhuisde Simon na zijn studietijd naar Boston om zich aan te sluiten bij een stel kolonialen op een plek die Harvard Business School werd genoemd, een instelling waarvan zijn ouweheer niet zeker wist of hij die wel goedkeurde.

Twee jaar later keerde Simon als alumnus van dat andere Cambridge terug naar zijn geboortegrond, waar hij een stuk of tien banen in de Londense City kreeg aangeboden. Hij werd uiteindelijk trainee bij Kestrals Bank met een startsalaris dat veel hoger was dan wat zijn vader als minister ooit had verdiend.

In de tien jaar daarna verliet hij zelden de vierkante mijl, behalve om naar verre landen te reizen, waar hij deals zou sluiten waar zijn collega's vol ontzag naar keken terwijl hij voor de bank een fortuin vergaarde.

Tegen zijn veertigste was Simon gehuwd met een mooie en getalenteerde vrouw, die hem twee zonen schonk, Robert en Christopher – geen apostelnamen –, en was hij als jongste directeur toegetreden tot het bestuur van Kestrals. Aangenomen werd dat het slechts een kwestie van tijd was voor hij bestuursvoorzitter van de bank zou worden.

En inderdaad, zo had het kunnen lopen, als hij niet een belletje had gehad van Downing Street 10 met de vraag of hij zo vriendelijk zou willen zijn om zich te vervoegen bij de premier om een kwestie van nationaal belang te bespreken.

Tegen de tijd dat Simon de ambtswoning van de premier verliet, had hij Mr Blair beloofd dat hij diens voorstel in overweging zou nemen en hem tegen het eind van de week zijn beslissing zou meedelen.

Eenmaal terug op Whitehall hield Simon een taxi aan, die hem naar Paddington bracht, ruim op tijd om de trein te halen naar zijn gezin in Berkshire.

Tijdens zijn reis naar Bucklebury dacht hij na over het aanbod van de premier en hoe zijn familie zou reageren op het nieuws. Zijn vader zou zeggen dat hij geen keus had, woorden als 'eer', 'plicht' en 'zelfopoffering'

herhalend. Hij wist niet zeker hoe Hannah zou reageren, hoewel het voor hem geen twijfel leed dat zijn twee tienerzonen hun stevige mening zouden ventileren over mensenrechten – of het gebrek daaraan – in Saoedi-Arabië, vooral als het om vrouwen ging.

Buiten het station wachtte Hannah op Simon, met een droevige en verloren blik op haar gezicht.

Hij kustte haar op de wang, nam plaats op de passagiersstoel van hun auto en vroeg direct: 'Hoe maakt vader het?'

'Niet beter, vrees ik,' antwoordde ze terwijl ze de motor startte en de Mini voorzichtig de parkeergarage uit en de hoofdweg op reed. 'Je moeder heeft vanmorgen de dokter gesproken en die zegt dat het nog maar een kwestie van weken, misschien zelfs dagen kan zijn voordat...'

Beiden vielen stil toen Hannah een rustig landweggetje op reed omringd door uitgestrekte groene velden met groepjes schapen die opeengepakt in hoeken stonden, alsof er regen op komst was.

'Ik weet dat hij ernaar uit ziet om je te zien,' zei Hannah, de stilte doorbrekend. 'Hij zei eerder dat er een paar familie zaken zijn die hij met je wil bespreken.'

Simon was zich er pijnlijk bewust van dat een daarvan niet langer kon worden vermeden, en wist precies wat zijn vader in gedachten had.

Na nog een paar kilometer draaide Hannah de weg af, remde af en vervolgde haar weg langzaam over de lange oprijlaan naar Hartley Hall, een huis waar de familie sinds 1562 had gewoond.

Terwijl Hannah de auto tot stilstand bracht, ging de voordeur open en daar verscheen Lady Hartley op de drempel. Ze daalde het stoepje af om hen te begroeten en gaf haar enige zoon een warme knuffel terwijl ze in zijn oor fluisterde: 'Ik weet dat je vader jou wil zien, dus waarom ga je niet meteen naar boven terwijl ik thee inschenk voor de rest van de familie?'

Simon liep het huis binnen en beklom langzaam de trap. Op de overloop stopte hij even om een olieverfschilderij te bewonderen van zijn vooraanstaande voorvader, de geachte David Hartley, oud-parlementslid, waarna hij zachtjes op de slaapkamerdeur klopte.

Het was nog maar enkele dagen geleden sinds zijn laatste bezoek, maar zijn vader was zichtbaar achteruitgegaan. Simon herkende de fragiele gestalte met uitdunnend haar en een vale huidtint nauwelijks, die

met zijn hoofd rustend in twee kussens rechtop in bed zat. Hij ademde zwaar en stak een benige hand uit, die Simon vasthield terwijl hij naast hem plaatsnam op het bed.

‘En waarom wilde de premier jou spreken?’ waren de openingswoorden van zijn vader voordat hij zijn zoon zelfs hallo had gezegd.

‘Hij heeft me uitgenodigd om een Britse delegatie te leiden naar Saoedi-Arabië om te onderhandelen over een grote wapendeal.’

Zijn vader kon zijn verrassing niet verbergen. ‘Dat zal niet met een overweldigend gejuich worden ontvangen,’ opperde hij, ‘niet in het minst door de collega’s van de premier ter linkerzijde van zijn partij, die ons er steeds aan herinneren dat de Saoedi’s vakbonden blijven verbieden.’

‘Mogelijk,’ zei Simon. ‘Maar als we het contract kunnen binnenslepen, zouden diezelfde vakbonden de duizenden banen verwelkomen die plotseling in het hele land beschikbaar zouden komen.’

‘Om nog maar te zwijgen van de miljoenen die naar de schatkist zouden stromen.’

‘Miljarden,’ zei Simon, ‘en Blair hield niet op mij eraan te herinneren dat als we dat contract niet krijgen, de Fransen dat wel zullen doen.’

‘Voor jou dus reden genoeg om deze opdracht te aanvaarden, mijn jongen,’ zei zijn vader, ‘en aangezien jij dus meerdere weken, misschien wel maanden weg zult zijn, zijn er een of twee zaken die we voor jouw vertrek moeten bespreken.’

‘De oude orde verandert, plaatsmakend voor een nieuwe,’ vervolgde de oude man, waarmee hij zijn lievelingsdichter, Alfred, Lord Tennyson, aanhaalde, ‘dus ik kan slechts hopen dat jij op den duur in Hartley Hall komt wonen en voor je moeder zal zorgen. Dat is de natuurlijke gang van zaken.’

‘U hebt mijn woord,’ beloofde Simon.

‘En ik wil niet hebben dat je moeder zich zorgen maakt over financiële zaken. Zij geeft overs nog steeds een shilling en beschouwt dat als buitensporig veel.’

‘Vrees niet, vader,’ zei Simon. ‘Ik heb al een trustfonds op haar naam opgericht dat ik ook namens haar zal beheren, zodat ze zich geen zorgen hoeft te maken over mogelijke tijdelijke financiële moeilijkheden.’

‘En dan is er de belangrijke vraag,’ zei zijn vader, ‘wat je moet doen

met Jeffersons Onafhankelijkheidsverklaring, die, zoals je weet, al meer dan twee eeuwen in onze familie is. We hadden de wensen van de president al lang geleden hebben moeten uitvoeren. Met dat in gedachten heb ik een afspraak gemaakt met de Amerikaanse ambassadeur om de *Fair Copy* over te dragen, samen met de brief die aantoont dat de grote man altijd de bedoeling heeft gehad om haar aan het Amerikaanse volk na te laten.'

"‘In de volheid des tijds’,’ herinnerde Simon hem eraan.

‘Eerlijk gezegd,’ zei de oude man, ‘was het niet in me opgekomen dat het van enige waarde was behalve dan als historisch aandenken, totdat ik onlangs las dat een van Benjamin Franklins gedrukte kopieën van de Verklaring meer dan een miljoen dollar opbracht. Toen voelde ik me voor het eerst bezorgd.’

‘U hoeft zich geen zorgen te maken, vader. Zodra de onderhandelingen voor de wapendeal zijn voltooid, is het eerste wat ik na thuiskomst zal doen een bezoek brengen aan de Amerikaanse ambassade en de Verklaring in uw naam overhandigen aan de ambassadeur.’

‘Samen met de brief waarin Jefferson zijn wens uitspreekt dat ze aan het Congres wordt gegeven, wat mensen eraan zal herinneren dat onze familie in een voetnoot van de geschiedenis een belangrijke rol speelde. De andere vijf brieven moeten echter in het familiearchief blijven en moeten worden overgedragen aan jouw eerstgeborene, die ik volgens mij al kan horen aankomen – of dat, of het is een roedel wolfshonden die elk moment kan binnenstormen.’

Simon glimlachte, blij dat zijn vader zijn gevoel voor humor niet had verloren. Hij klauterde van het bed af en opende de deur om de rest van de familie binnen te laten.

Robert was de eerste die zijn grootvader begroette, maar zelfs voordat hij zijn bed bereikte, zei de oude man: ‘Robert, ik wil zeker weten dat je de woorden kunt herhalen die Thomas Jefferson meer dan tweehonderd jaar geleden aan jouw grote voorvader schreef.’

Robert oogde tamelijk ingenomen met zichzelf en grijnsde. Hij ging rechtop staan en begon: ‘Geachte Mr Hartley.’

‘Adres en datum,’ eiste de oude man.

‘Hôtel de Langeac, Parijs, 11 augustus 1787.’

‘Ga verder,’ zei zijn grootvader.

‘Ik hoop dat u mij toestemming verleent om beslag te leggen op uw tijd door mij toe te staan u mijn Fair Copy te sturen van de Onafhankelijkheidsverklaring, die ik eerder ter overweging aan het Congres heb doen toekomen. U zult zien dat hij de twee clausules bevat die u en ik in Londen hebben besproken, namelijk over de afschaffing van de slavernij en onze toekomstige verhouding met koning George III zodra we een onafhankelijke natie worden. Mijn vriend en collega Benjamin Franklin maakte kopieën en verdeelde ze onder geïnteresseerde partijen. Tot mijn grote ongenoegen werden beide clausules na stemming door het Congres afgewezen. Ik zou niet willen dat u dacht dat ik uw wijze en gezonde raad niet ter harte had genomen en niet had geprobeerd om mijn collega-Congresleden van de verdienste van uw oordeel te overtuigen.

Misschien zou u, zodra u in de gelegenheid bent geweest om de Fair Copy op uw gemak door te nemen, zo vriendelijk willen zijn om hem, in de volheid des tijds, naar mij terug te sturen. Ik dacht dat u wel zou willen weten dat het mijn intentie is om dit aandenken aan de natie na te laten opdat toekomstige generaties Amerikanen volledig zullen waarderen wat onze grondleggers probeerden te bereiken, en niet in het minst de rol die u hebt gespeeld. Ik zie ernaar uit om op enig moment in de toekomst van u te vernemen, en wees verzekerd van mijn oprechte waardering en respect.

*Uw meest gehoorzame en nederige dienaar, verblijf ik,
Thomas Jefferson’*

Simon legde een arm om zijn moeder terwijl zijn zoon de brief voltooide, die hij net als zijn vader en grootvader voor hem uit het hoofd had geleerd.

‘En beloof je mij om jouw eerstgeborene diezelfde woorden te leren en ervoor te zorgen dat ook hij ze tegen zijn twaalfde verjaardag kan herhalen?’ vroeg Lord Hartley dwingend.

‘Ik geef u mijn woord,’ antwoordde Robert.

Simon kon zijn tranen niet bedwingen toen hij de tevreden glimlach op het gezicht van de oude man zag, hoewel hij bang was dat hij zijn vader voor de laatste keer zag.

1

Toen de auto voor de club stopte, wierp een bewaker een blik achterin en knikte, waarna de slagboom omhoogging en de chauffeur zijn weg kon vervolgen over de lange oprijlaan om ten slotte tot stilstand te komen voor een vorstelijke villa die zo uit Monte Carlo geplukt kon zijn. De Sa-oedi's kunnen alles dupliceren wat je maar met geld kunt maken, dacht Simon toen hij uitstapte en de club betrad.

Simon was een week in Riyad geweest, na een spoedcursus 'gewenningstraining' op het ministerie van Defensie. Hij was gebriefd door een klein team van deskundigen, die alles behandelden van onderzeese zuigers tot shariagewoonten en -overtuigingen, en hoe je een prins van koninklijken bloede aansprak. Ene Mr Trevelyan van Buitenlandse Zaken was beschikbaar geweest om hem te helpen, maar vanavond was Simon op zichzelf aangewezen.

Hij stond op het punt om Hani Khalil te ontmoeten, de plaatselijke agent die door de ambassadeur werd aanbevolen. Hoewel Kestrals Bank bij het doen van zaken in het buitenland afkeurend stond tegenover tussenpersonen, was de Britse regering veel minder preuts, niet in het minst omdat hun concurrenten voor de wapendeal, de Fransen, de Italianen en de Amerikanen, allemaal in de echte wereld leefden.

Simon wist al dat het gangbare tarief voor een officiële agent tien procent was, en dat als ze bereid waren de klus voor minder te doen, het was omdat ze geen gehoor kregen bij de minister. Als ze zelfs meer eisten, waren ze inhalig en van beide kanten aan het 'afromen'. Simon had het eerste noch het laatste gewild en was zich er terdege van bewust dat als ze de Fransen vóór wilden zijn, het selecteren van de juiste persoon om

de Britten voor zo'n belangrijk contract te vertegenwoordigen de belangrijkste beslissing zou zijn die hij zou nemen. Uiteindelijk had hij een Libanese agent gekozen, Hani Khalil, die, zo was hem verzekerd, goed kon inpraten op prins Majid bin Talal Al Saud, de minister van Defensie.

Het was Khalil die Simon vanavond had uitgenodigd in zijn club, een paar kilometer buiten Riyad – officieel heette die de Overseas Club, maar hij stond bekend als 'de compromissenclub', had de ambassadeur hem gewaarschuwd.

Toen hij de voordeur naderde hoefde Simon de geprezen naam van Hani Khalil slechts te mompelen of hij werd onmiddellijk binnen genodigd door de manager, die hem door een lange gang begeleidde naar een groot paleisachtig vertrek. Hij werd vergezeld naar een man, zittend aan een uiteinde van de bar met een lege stoel naast zich.

De man droeg een elegant, modieus pak dat vermoedelijk in Savile Row op maat was gemaakt, en een glimlach die suggereerde dat ze oude vrienden waren, ondanks het feit dat ze elkaar nog nooit hadden ontmoet.

'Mijn naam is Hani Khalil,' kondigde hij aan en hij stak een hand uit. 'Dank je voor je komst. De minister van Defensie heeft me gevraagd jou te verwelkomen in Riyad en te zeggen hoezeer hij ernaar uitzielt om je te ontmoeten.' Dezelfde hartelijke glimlach volgde. 'Wat wil je drinken?'

'Gewoon een jus d'orange,' zei Simon, denkend aan de waarschuwing van de ambassadeur. Door de jaren heen had Simon vaak te maken gehad met haaien die in hetzelfde water zwommen als Khalil, waarvan sommigen achter de tralies waren beland en anderen tot ridder waren geslagen. Hij had geleerd met beide te leven.

Eenmaal gezeten liet Simon zijn blik langzaam door de ruimte gaan, die was opgesmukt met dure schilderijen, fraaie meubels en beschikbare vrouwen.

'Een man van jouw reputatie,' zei Khalil, 'zal heel goed weten dat er voor het wapencontract maar twee kandidaten serieus worden overwogen: de Fransen en de Britten.'

'En de Amerikanen dan?' reageerde Simon, heel goed wetend waarom ze zich onlangs tactisch hadden teruggetrokken.

‘Die zijn niet langer in de race zolang Gore nog altijd hoopt president te worden,’ zei Khalil. ‘Hij wil duidelijk niet betrokken raken bij een deal die hem weleens de financiële steun van zijn Joodse aanhang thuis kan kosten.’

‘En de Italianen?’ vroeg Simon.

‘Die willen een te groot stuk van de taart,’ zei Khalil, ‘en hoe dan ook, we weten allemaal dat zij niet de nodige apparatuur kunnen leveren, dus ze hebben nooit echt meegespeeld.’

Hoewel Simon niets had gehoord wat hij niet al wist, begon hij een indruk te krijgen van de man die naast hem zat. Hij sprak zijn volgende, goed voorbereide zin uit: ‘Maar dat geldt niet voor de Fransen.’

‘Je hebt gelijk, mijn vriend, en eerlijk gezegd zijn zij jouw echte concurrenten. Maar met mij als jouw vertegenwoordiger kan ik je beloven dat ze met lege handen terug zullen keren naar Parijs,’ zei Khalil, alsof het contract al getekend was.

‘En wat verwacht u in ruil voor uw diensten?’ vroeg Simon.

‘Simon, je bent je er vast en zeker bewust van dat tien procent het gangbare tarief is voor dergelijke deals.’

‘Tien procent van drie miljard pond is een heel groot bedrag, Mr Khalil.’

‘En tien procent van niets is niets,’ kaatste Khalil de bal terug. ‘En je moet onthouden dat de minister een grote familie heeft om te steunen en één persoon in het bijzonder die een groot deel van de koek zal verwachten, terwijl ik me tevreden zal moeten stellen met een paar welverdiende kruimels, kan ik je verzekeren.’

‘Iemand in het bijzonder?’ herhaalde Simon.

‘Prins Ahmed bin Majid, de tweede zoon van de minister van Defensie, die al jaren een persoonlijke vriend van me is. In het verleden hebben we samen zelfs meerdere deals gesloten.’

Buitenlandse Zaken had Simon al voorzien van een dik dossier over prins Ahmed bin Majid en dat was niet vleiend, met onder andere een verwijzing naar hem als de Zwarte Prins.

‘Ik heb al een audiëntie voor je geregeld met prins Majid, om tien uur morgenochtend,’ ging Khalil verder, ‘wat de reden is waarom ik je vanavond wilde zien.’

Simon luisterde toen Khalil probeerde zijn gast een tikkeltje te enthousiast gerust te stellen dat de deal al in de tas zat. Hierdoor was Simon er zelfs nog meer van overtuigd dat Khalil en de Zwarte Prins er uiteindelijk met enkele miljoenen ponden extra op een Zwitserse bankrekening vandoor zouden gaan, terwijl hij de premier mocht uitleggen dat de deal al was gesloten voordat hij uit het vliegtuig stapte.

Simon nipte van zijn sap terwijl Khalil geen enkele terughoudendheid toonde en de barkeeper een bruine vloeistof liet inschenken uit een ongemerkte fles, waarvan het etiket van een tevreden korhoen was verwijderd. Hij probeerde zich te concentreren op wat de aardse afgezant van de Defensie minister zei.

‘Ik zie dat je Italiaanse concurrent, Paolo Conti, vanavond onder ons is.’

Simon keek op en zag een man die een arm om een aantrekkelijke blondine had geslagen terwijl de andere hand op haar dijbeen rustte. De Italiaan oogde enigszins beschonken, maar hij had de volgende ochtend ook geen afspraak met de minister. Volgens de info van Buitenlandse Zaken was Mr Conti beroemd om zijn Italiaanse good looks en zijn maffia-connecties, en hoewel de Italianen op de shortlist stonden, was dat niet meer dan wat diplomaten omschreven als ‘een gezichtsreddende oefening’.

Khalil nam nog een slok whisky en merkte op: ‘En dat is een andere deal die hij niet zal sluiten.’

Simon keek nog eens goed naar de vrouw naast Conti, die van een glas champagne nipte. Ze leek achter in de twintig, misschien begin dertig, en het leed geen enkele twijfel wat zij deed voor de kost; het zwartleren minirokje en de blouse van pure zijde zouden in de straten van Riyad niet worden geaccepteerd, zelfs niet in een van de door de stad verspreide vijfsterrenhotels. Maar binnen deze private enclave golden zulke regels niet, getuige de schaars geklede dames en planken vol ongemerkte flessen.

‘Conti denkt nog steeds dat hij kans maakt,’ zei Khalil toen een opletende barkeeper zijn glas nog eens vulde met een shot verboden nectar.

‘Met het meisje of het contract?’ vroeg Simon gekscherend.

‘Allebei,’ reageerde Khalil. ‘Maar wat Conti niet beseft, is dat Avril een van de lievelingsmeisjes is van prins Ahmed, en als hij hier verschijnt en

haar met een andere man ziet, geloof mij, dan heb je de poppen aan het dansen. De zoon van de minister heeft een kort lontje en ik heb zo het gevoel dat Conti op het punt staat de aansteker erbij te houden.'

'Moet ik aannemen dat Avril zich bewust is van de gevolgen, mocht de prins komen opdagen?'

'Je hebt 't snel door, Simon, dus mijn advies is om terug te gaan naar je hotel voordat prins Ahmed arriveert. Intussen zal ik de Italiaan van de shortlist schrappen, tenzij jij Avril wilt nadat de prins is vertrokken?'

'Nee, dank u,' zei Simon. 'Ik denk dat ik naar uw advies luister en er vroeg induik.' Hij schonk Avril geen tweede blik terwijl hij dacht aan Hannah, die vermoedelijk met het avondeten bezig was voor de jongens terwijl ze hun huiswerk maakten. Hij had zijn huiswerk gedaan; het enige waar hij nu behoefte aan had, was een goede nachtrust.

'Overigens,' zei Khalil toen Simon zijn glas leegdrank, 'Avril is geen Française. Haar naam is Jenny Prescott en ze komt uit een plaats die Cleethorpes heet.'

Simon lachte toen aan de andere kant van de ruimte een deur openvloog en een stuk of zes man, gekleed in lange witte gewaden en keffiyehs, binnen marcheerden alsof ze hier de baas waren, en dat was vermoedelijk ook zo. Er was geen twijfel mogelijk wie van hen prins Ahmed bin Majid Al Saud was, of welke rol zijn hovelingen werden geacht te spelen wilden ze op de loonlijst blijven.

Op het moment dat Avril de prins zag schoof ze achteruit, hoewel Conti zijn hand op haar dij hield. Het gevolg was precies wat Khalil had voorspeld, want de prins kwam vlug aangelopen en duwde de Italiaan zonder enige waarschuwing aan de kant voordat hij tussen hen in plaatsnam.

'Jij kunt oprotten, spaghettivreter,' zei de prins, een sentiment dat geen nadere uitleg behoefde.

Conti kwam wankel en met een half geheven vuist overeind. Hoewel de prins wegdook, wist de Italiaan zijn keffiyeh af te slaan en zo een kaal hoofd te onthullen, waar de prins allesbehalve blij mee was.

Simon kon zijn ogen niet geloven en snel werd duidelijk dat meerdere andere gasten al net zo verrast waren. Alleen Khalil bleef onbewogen, bijna alsof hij dit scenario zelf had geschreven.

Terwijl de prins zijn hoofdband schikte, begon Conti zijn vuist voor een tweede keer te heffen, maar niet voordat twee van Ahmeds lijfwachten op de Italiaan kwamen afstormen, hem bij de armen grepen en in bedwang hielden. Ze stonden op het punt om hem weg te geleiden toen Conti uitdagend vooroverleunde en de prins in het gezicht spuugde. Ahmed sprong op hem af en Conti probeerde zich te verdedigen door de prins bij de keel te grijpen, waardoor Ahmed alleen maar bozer werd.

Voordat zijn bewakers Conti konden wegslepen, trok de prins een korte, gekromde dolk uit zijn gewaad en stak deze zonder erbij na te denken in de borstkas van zijn belager. Avril slaakte een schelle gil terwijl Ahmed hem wegduwde en lachte.

De lijfwachten lieten hun prooi los en konden alleen maar toekijken toen Conti op de grond ineenzakte en grijpend naar zijn borstkas naar lucht hapte.

Simon was onthutst en hoewel de ambassadeur hem had gewaarschuwd over de Zwarte Prins was hij hier niet op voorbereid geweest. Hij wendde zich tot de barkeeper en riep: 'In godsnaam, bel een ambulance!' Maar de man verroerde zich niet.

'Bemoei je er maar niet mee,' zei Khalil, 'vooral omdat hij de zoon is van de Defensieminister en zonder zijn steun komt jouw naam niet onder het contract.'

Simon aarzelde terwijl Avrils gegil was overgegaan in huilen. De prins negeerde haar, boog zich voorover en trok de dolk langzaam uit Conti's borst, waarop de Italiaan een lang, jammerend gekreun slaakte dat Ahmed tevreden deed glimlachen.

Vol afgrijzen zag Simon dat verschillende andere buitenlanders stilletjes de ruimte begonnen te verlaten, ze wilden niet bij het zich ontvouwende drama betrokken worden. Simon zou hen gevolgd zijn, maar kon zich niet vinden in wat zich voor zijn neus afspeelde.

Een oudere man die Simon nog niet was opgefallen, liep kalm door de ruimte en fluisterde iets in het oor van de prins. Ahmed aarzelde een ogenblik en veegde vervolgens zijn dolk af aan Conti's broekspijp. Daarna schikte hij zijn keffiyeh en liep hij langzaam naar een deur die door een van zijn volgers werd opengehouden. Hij keek om, niet naar zijn slachtoffer maar naar Avril.

‘Als jij je mooie gezichtje hoopt te behouden,’ zei Ahmed terwijl hij de dolk langs zijn keel haalde, ‘zorg er dan voor dat je je mond dichthoudt.’ Hij schoof de dolk terug in zijn schede en vertrok zonder verder nog een woord, op één man na gevolgd door zijn entourage.

Simon kon zijn ogen niet afhouden van Conti, die nog steeds probeerde het bloed dat als water uit een lopende kraan uit zijn wond stroomde te stelpen. Khalil leek de enige aanwezige die kalm bleef, alsof hij een scène uit een horrorfilm bekeek en de laatste beelden al had gezien.

Simon besloot Khalils advies te negeren en Conti te hulp te schieten, hopend dat hij nog tijd had – vervolgens hoorde hij in de verte een sirene naderen.

‘Je kunt nu niets meer voor hem doen,’ zei Khalil en hij plaatste een stevige hand op Simons arm, ‘dus ik stel voor dat je vertrekt voordat de politie arriveert; en zodra je morgenochtend de minister van Defensie ziet, onthoud dan dat je hier nooit bent geweest.’

Terwijl het geluid van de politiesirene almaar luider werd, verroerde Simon zich nog steeds niet.

‘Ik pik je om halftien op bij je hotel, dan zijn we ruim op tijd voor je afspraak met de minister.’

Simon staarde naar de Italiaan, die niet meer bewoog, en accepteerde met tegenzin dat hij weinig kon doen om hem te helpen. Na nog een lange laatste blik op het lichaam liep hij de club uit. Eenmaal buiten stapte hij achter in zijn gereedstaande auto.

‘Terug naar het hotel,’ zei hij toen hij de sirene steeds dichterbij hoorde komen. ‘Rijden!’ voegde hij er op een nog krachtiger toon aan toe toen een politieauto om de hoek zwaaide en even later met gierende banden voor de ingang van de club tot stilstand kwam.

Op dat moment hoorde hij de tweede sirene en andermaal voelde hij zich schuldig dat hij de Italiaan niet had geholpen.

Simon hoopte maar dat het een ambulance was en dat die op tijd zou zijn.

In de club liep de rechterhand van de prins op Khalil af en zonder dat er een woord werd gewisseld, overhandigde hij de Libanese agent een dikke

stapel geld. Ook hij verdween zonder het slachtoffer zelfs een blik waardig te keuren.

Khalil haalde een aantal biljetten uit het bundeltje en gaf de eerste betaling aan de barkeeper, die het geld in zijn zak stopte. Vervolgens bood hij Avril een bonus aan, maar zij wierp het geld terug in zijn gezicht. Khalil trok zijn schouders op en raapte de briefjes op, waarna hij een aantal meisjes die achter waren gebleven kleinere bedragen uitdeelde. Ze zouden beweren dat ze niets hadden gezien, niet voor de eerste keer.

Net op het moment dat hij aan een ober de laatste betaling deed, stormde de politie de club binnen. Khalil had nog de helft van het geld in zijn handen, dat hij direct aan de dienstdoende agent gaf, die het geld in zijn zak stak en vervolgens zijn aandacht richtte op het in een plas bloed liggende lichaam op de vloer.

Nadat hij al zijn fooien had uitgedeeld ging Khalil er zelf vandoor, voor deze keer niet malend om zijn tien procent.

Maar goed, hij had zijn vizier dan ook op een veel grotere prijs gericht.

Toen Simon door zijn chauffeur bij het hotel was afgezet, nam hij de lift naar zijn suite op de bovenste verdieping, kleepte zich uit en nam een lange koude douche, waarna hij op het bed plofte.

Hij kon de slaap niet vatten, want de nachtmerrie herhaalde zich meedogenloos zonder dat hij op de afspeelknop hoefde te drukken. Hij probeerde zich te concentreren op de met zorg geformuleerde vragen die hij de minister van Defensie zou moeten stellen, wilde hij enige kans maken om erachter te komen of hij zich wel bewust was van wat zijn zoon en Khalil in hun schild voerden. Zo ja, dan zou hij later die middag naar Londen terugvliegen, omdat moord geen deel uitmaakte van een contract dat Simon zou willen ondertekenen.

Maar zijn gedachten keerden telkens terug naar Conti, die een contract had gekregen waar hij niet om had gevraagd. Opnieuw hoopte hij vurig dat de ambulance nog op tijd was gekomen.

Iets na vijven werd Simon wakker, zijn lichaam plakkerig van het zweet. Hij nam weer een lange koude douche, maar niets ging de herinnering aan de vorige avond wegspoelen.